

Barista!

Elsbeth
Witt

Groost

Groene smoothies en
nieuwe kansen

XANDER

ROMAN

Ook verschenen van Elsbeth Witt bij Xander Uitgevers

Barista! – Koffie verkeerd (2013)

Barista! – Zoete inval (2014)

ELSBETH WITT

Barista!

Troost

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Desiree Engelage
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2014 Elsbeth Witt
en Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 181 8 / NUR 301

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages en gebeurtenissen in deze roman zijn fictief.
Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood,
berust op louter toeval.

Voor Julia en Lo

*Sometimes I wonder if you wonder
What it could have been like
When you're sitting there drinking coffee
Are you thinking of me
When it's thundering and raining outside?*

– Carrie Underwood, *Do you think about me*

1

‘Mama! Kan die muziek zachter?’ Yasmina wrijft de slaap uit haar ogen en komt de keuken binnengelopen. Sophies dochter is pas zeven – bijna acht – maar het is nu al overduidelijk dat ze geen ochtendmens is.

Sophie loopt naar de speaker van haar iPhone en draait het volume van Stevie Wonder omlaag, die daarna iets zachter verder zingt dat-ie *signed, sealed, delivered* en *yours* is. ‘Ik dacht dat je dit een leuk liedje vond.’

‘Is dit van die blinde man?’ Yasmina gaapt en gaat aan de keukentafel zitten. Ze gooit muesli, yoghurt en honing in een kom en valt aan.

‘Ja,’ lacht Sophie. ‘Dit is van die blinde man. En let even op je haar, wil je?’

Yasmina’s lange zwarte haren komen tot aan haar middel en hangen ’s ochtends regelmatig in de yoghurt, waar Sophie altijd één minuut voordat ze weg moeten, achter komt.

‘Ik vind het ook een leuk liedje,’ zegt Yasmina, die in haar yoghurt roert, ‘maar ik ben nog zo moe. En ik vind het niet leuk als jij zo hard meezingt.’

Sophie zucht, wast haar eigen yoghurtkommetje af en neemt nog een slok van haar spinazie-banaan-spirulina-

smoothie. Ze zong al voor Yasmina toen ze nog in haar buik zat. Haar dochter heeft het altijd leuk gevonden en ze zongen tot voor kort iedere dag samen liedjes. Maar de laatste tijd moet ze er niets meer van hebben. Het zal wel bij de leeftijd horen. Mama is niet cool meer en Yasmina zeurt ineens om een drumstel. Ook zitten ze samen op moeder-dochteryoga, maar nu wil Yasmina op streetdance...

‘Het is niet eerlijk,’ gaat Yasmina verder. ‘Andere kinderen hoeven nooit zo vroeg op.’

‘Ik moet om half acht beginnen bij Barista!, dat is nou eenmaal zo. Daar kan ik niets aan doen. Dat heb ik je al vaak genoeg uitgelegd.’

‘Maar dan kan tante Nadia toch hier komen?’

Nadia is Sophies nicht, maar Yasmina noemt haar tante. Ze is ook een alleenstaande moeder. Ze heeft drie kinderen die al op de middelbare school zitten en de afgelopen maanden, als Sophie vroeg moest beginnen, is ze vaak om zeven uur hier gekomen om met Yasmina te ontbijten, haar aan te kleden en naar school te brengen.

‘Nadia werkt ook bij Barista! vandaag, lieverd. Dat heb ik je ook uitgelegd. Ik breng jou zo naar Suus en dan brengt de mama van Suus jullie samen naar school. Hup, tanden poetsen nu, want we moeten zo weg.’

‘Ik vind Suus stom, ik wil niet naar Suus,’ moppert Yasmina, die met haar lepel op de rand van het yoghurtkommetje een ritme tikt. Ze staat op en loopt naar de badkamer.

Sophie snapt er niets meer van. Suus is de beste vriendin van haar dochter en Karin, de moeder van Suus, vindt het

niet erg om Yasmina 's ochtends naar school te brengen. Het leek een ideale oplossing, maar de meisjes in groep vier veranderen sneller van beste vriendin dan ze bij kan houden. Yasmina vindt het ineens totaal niet cool meer dat ze samen met haar naar school wordt gebracht. Sophie had gehoopt dat ze pas met dit soort meisjesdrama te maken zou krijgen als Yasmina naar de middelbare school ging. Maar blijkbaar is groep vier al een slangenkuil. De school heeft een pestprotocol en de kinderen leren dat je niet de baas mag spelen en dat iedereen altijd mee mag doen. Ze kunnen het allemaal perfect navertellen, maar in de praktijk wordt er evengoed getreiterd en buitengesloten.

'Opschieten, Yas!' roept ze naar de badkamer. Zelf pakt ze haar make-uptasje en kijkt ze in de spiegel die op de keuken-deur hangt. Haar zwarte krullen zitten wat pluizig vandaag, maar daar is niets meer aan te doen. Ze doet snel nog wat rode lippenstift op. Ze hebben haast. Het is tien voor zeven en als ze voor zevenen niet bij Suus zijn, is ze niet om half acht bij Barista!.

Vijf minuten later fietst ze met Yasmina achterop door de buurt. Lunetten is een wijk in het zuiden van Utrecht met veel flats en rijtjeshuizen. Ze wonen nu een half jaar in een straat die Provence heet. Dat is nog een kenmerk van de wijk: alle straten zijn genoemd naar streken en gebergtes. Via Betuwe en Oeral fietst ze naar Texel, de straat waar Suus woont. Als je Sophie tien jaar geleden had verteld dat ze op haar vijftwintigste in de Provence zou wonen, had ze je zo geloofd. Al had ze toen waarschijnlijk een villa met zwembad voor ogen

gehad en geen galerijflat in een kindvriendelijke buitenwijk met jarenzeventigwoningen.

Bij het huis van Suus springt Yasmina van de fiets. Sophie geeft haar dochter een kus. 'Lief zijn vandaag. Ook voor Suus,' zegt ze.

Yasmina knikt en drukt op de deurbel. 'Mama?' vraagt ze.

'Ja?'

'Neem je een taartje mee van Iris?'

Sophie lacht. 'Ik zal kijken of ze wat over heeft vanmiddag.'

De deur zwaait open en Karin staat Yasmina met een grote glimlach op te wachten. Sophie tuurt langs haar de keuken in en ziet Karins man en Suus en haar twee zusjes aan de ontbijttafel zitten. Iedereen is al aangekleed en klaar voor een nieuwe dag en Karin ziet eruit alsof ze al uren wakker is. De blonde knot op haar hoofd zit perfect en hoewel ze een thuisblijfmoeder is, draagt ze een hele laag make-up en oorbellen. Sophie vraagt zich altijd af hoe ze dat voor elkaar krijgt. Stiekem kijkt ze een beetje op tegen deze perfecte huisvrouw.

'Yasmina! Goedemorgen!' roept Karin.

Yasmina krimpt ineen van zo veel geluid op de vroege ochtend. Sophie geeft haar geen ongelijk. Die vrouw heeft een harde stem.

Het is misschien een goed idee om taart mee te nemen voor Karin, denkt ze, terwijl ze naar Barista! fietst. Karin blijft maar zeggen dat het geen probleem is om op Yasmina te passen, maar ondertussen komt Sophie niet van haar knagende schuldgevoel af. Het liefst was ze wat meer thuis voor Yasmi-

na, maar die luxe heeft ze als alleenstaande moeder niet. De baan bij Barista! was een geschenk uit de hemel. Ze was al maanden aan het solliciteren op alles wat maar voorbij kwam, toen Luigi haar belde en haar een baan aanbood. Ze had geen horeca-ervaring en ze is af en toe nog wat onhandig met het espressoapparaat, maar het gaat steeds beter. Haar collega-barista's Laura en Iris en haar baas Luigi helpen haar waar ze kunnen. Laura kent ze nog van de middelbare school. Ze waren beste vriendinnen, maar door een hoop misverstanden, kregen ze in hun examenjaar vette ruzie. Acht jaar later bleek Laura haar nieuwe collega. Dat was geen toeval, natuurlijk. Het universum heeft hen weer samengebracht. Daar gelooft ze echt in. Gelukkig hebben ze het weer goed gemaakt en zijn ze nu na al die jaren weer vriendinnen.

Ze zet haar fiets neer in de stalling aan de overkant van de straat. Barista! zit op een hoek aan een drukke weg, midden in het centrum van Utrecht. In het kleine pand ernaast zit Zoete Inval, de taartenwinkel van Iris, die binnenkort wordt geopend. De voorbereidingen zijn in volle gang en de winkel wordt iedere dag mooier. De stijl die Iris heeft gekozen past goed bij haar. Het logo is appelgroen met oudroze en de letters zijn chic. Sophie ziet dat er licht brandt en dat er bij Barista! ook al activiteit is. Na een vlugge blik op haar horloge ziet ze dat het bijna half acht is. Ze steekt de straat over en klopt kort op de deur.

‘Goedemorgen Sophie,’ zegt Luigi, die de deur opendoet.

‘Goedemorgen!’ antwoordt ze. Sophie mag Luigi graag. Het is een zachtaardige, vriendelijke man. Hij is Italiaans, maar

praat met een Brabants accent. Sophie moet stiekem altijd een beetje lachen als hij ‘Goedemorgen’ zegt. Af en toe kan hij wat gestrest zijn, maar hij is altijd begripvol en behulpzaam. Wat dat betreft is hij de ideale baas. Sinds een paar maanden heeft hij een relatie met Iris. Dat was vooral voor Laura een enorme shock, maar Sophie had het wel zien aankomen, want ze voelde dat er iets speelde tussen die twee.

‘Laten we de bar gelijk maar opengooien, het is toch bijna half acht.’ Luigi tilt het krijtbord naar buiten en net op dat moment komt Sophies nicht Nadia op haar hakken de hoek om gehold.

‘Hé Nadia!’ roept hij. ‘Je hoeft niet te rennen hoor, je bent nog op tijd.’

‘O, gelukkig,’ hijgt Nadia, die vaker wel dan niet te laat is.

Nadia stapt buiten adem de bar in. Ze heeft exact hetzelfde haar als Sophie – een grote bos zwarte krullen. Iedereen zegt altijd dat ze zussen hadden kunnen zijn. Ze lijken ook wel op elkaar, al is Sophie vijftwintig en Nadia zesendertig.

In de koffiebar staat Laura al achter de toonbank om alle apparaten op te starten en de muffins klaar te zetten.

‘Goedemorgen *ladies*,’ zegt Laura. ‘Jullie moeten deze muffins zo proeven. Chocola met koekjesdeeg. Goddelijk!’

Iris komt het magazijn uit gelopen met nog een tray muffins. Het magazijn is opengebroken zodat er een doorgang is naar Zoete Inval, waar Iris flink aan het klussen is. In plaats van haar gebruikelijke nette kleding, draagt ze een oude spijkerbroek en een witte capuchontrui die onder de verfvlekken zit.

‘Hoi!’ zegt Iris, die de tray bij de toonbank zet. ‘O, jullie zijn al open. Dan hol ik snel weer terug, voordat iedereen mij ziet in mijn kluskloffie.’

‘O, die muffins ruiken heel lekker. Deze baan is niet goed voor mijn figuur,’ lacht Nadia.

Met zijn drietjes lopen ze naar het magazijn.

‘Succes met klussen, Iris!’ zegt Sophie.

‘Dank je!’ Iris verdwijnt de hoek om naar haar taartenwinkel.

‘Ging het goed vanochtend met Mina?’ vraagt Nadia.

‘Ja, hoor. Ze haat het om vroeg op te staan, maar gelukkig schoot ze wel op. Ze heeft alleen iets tegen Suus de laatste tijd. Geen idee wat er aan de hand is.’ Sophie hangt haar jas aan de kapstok.

‘Daar had ze het laatst ook al over. Ik geloof dat Suus iets vervelends heeft gezegd tegen Yasmina.’

‘Wat dan?’ Dit verbaast Sophie. Suus lijkt zo’n lief meisje.

Nadia haalt haar schouders op. ‘Ik heb geen idee. Yasmina wilde het niet vertellen.’

Ze knopen hun zwarte schort om en lopen naar de toonbank, waar Laura net heeft afgerekend met de eerste klanten. Aan de tafeltjes bij het raam zitten al een paar vroege vogels te leren voor tentamens.

‘Alles goed met Yasmina?’ vraagt Laura.

‘Prima, je krijgt de groetjes,’ zegt Sophie. Het duurde even voordat ze haar collega’s vertelde over Yasmina. Laura kan zo goed opschieten met haar dochter dat ze er achteraf gezien spijt van heeft dat ze het niet gewoon direct heeft verteld.

Luigi wist dat er af en toe ‘familiegedoe’ was en dat ze daarom soms wat eerder weg moest of wat later kon beginnen, maar ze had nooit verteld dat ze een alleenstaande moeder was. In de weken nadat ze was begonnen bij Barista! wilde ze het zeggen, maar kwam er steeds wat tussen. Eerst wilde ze het goedmaken met Laura en toen dat allemaal was opgelost, lag Iris ineens in het ziekenhuis. Het leek nooit het goede moment. Toen Nadia een tijdje geleden onverwacht met Yasmina bij Barista! stond, kon ze niet anders dan alles opbiechten.

Het was na sluitingstijd en ze vierden met champagne dat Iris een taartenwinkel ging beginnen. Terwijl ze met zijn vieren aan de leestafel van Barista! zaten, kwam Nadia binnen met Yasmina. Zij paste die middag op haar. Luigi had haar uitgenodigd omdat ze wat cateringklussen voor Barista! had gedaan en hij wilde haar vragen of ze af en toe kon bijspringen in de koffiebar. Nadia had geen idee dat Sophie haar dochter verzwegen had voor iedereen.

Sophie herinnert zich nog precies hoe haar hart in haar keel klopte. Iedereen nam aan dat Yasmina Nadia’s dochter was, maar ze kon natuurlijk niet anders dan eerlijk zijn.

‘Laura, Luigi, Iris...’ zei ze. ‘Dit is Yasmina. Mijn dochter.’

Ze vergeet de blik op Laura’s gezicht nooit meer. ‘Hoe oud ben jij?’ vroeg Laura.

‘Zeven, bijna acht,’ antwoordde Yasmina trots.

Rekenen was nooit Laura’s sterkste punt. Sophie zag haar steeds dieper fronsen en uiteindelijk viel haar mond wagenwijd open. ‘Maar...’ begon Laura.

‘Yasmina,’ zei Iris, die snel opstond. ‘Lust jij chocoladetaart?’

Dat hoefde je Yasmina geen twee keer te vragen. Samen met Iris liep ze naar de toonbank. Luigi stond ook op. ‘Ik... euh... Nadia... ik heb de contracten in mijn kantoor liggen.’

Ook Nadia en Luigi verdwenen en nu zat ze alleen met Laura aan de leestafel. ‘Het spijt me Laura,’ zei ze. ‘Ik heb honderd keer op het punt gestaan het je te vertellen, maar het leek nooit het juiste moment.’

‘Van wie... Wanneer...’ Laura leek niet meer in staat om in hele zinnen te communiceren.

‘Ik was al zwanger tijdens het eindexamen, al wist ik dat toen nog niet.’

Laura’s mond viel nog verder open.

‘Ik heb geen contact meer met Yasmina’s vader. Het was niet iemand van school. Het was niet Nick,’ voegde ze snel toe. Laura was hun hele middelbareschooltijd verliefd op Nick en Sophie was zo dom om tijdens het eindexamenfeest met hem te zoenen. Dat was een van de redenen dat ze ruzie hadden gekregen.

‘O. Oké.’ Laura zuchtte diep en was even stil. ‘Ik heb je een half jaar na het eindexamen nog een keer gebeld,’ zei ze uiteindelijk. ‘Omdat ik het goed wilde maken. Jij zei toen dat je later wel weer contact met mij zou opnemen, omdat je er niet klaar voor was, of zo. Ik vond dat toen zo arrogant...’

‘Ik was hoogzwanger. Ik schaamde me kapot.’

Laura knikte bedachtzaam. Ze leek niet boos, maar ze zei ook niets. Gelukkig kwam Yasmina naar de tafel gerend met een doos in haar handen. ‘Mama, er is taart over en van Iris

mogen we dit mee naar huis nemen!’ Ze stak de doos als een kostbare schat voor zich uit.

‘Mag dat?’ vroeg Iris.

Sophie knikte. Ze zou Laura later nog wel meer vertellen.

Dit is nu ruim een maand geleden. Laura en Yasmina zijn inmiddels *BFF*'s en Iris en Luigi reageerden gelukkig ook positief. Ze snapten niet waarom Sophie het niet eerder had verteld en nu ze er aan terugdenkt, snapt ze dat zelf eigenlijk ook niet. Ze was bang voor de reacties, denkt ze. Vooral voor die van Laura.

’s Ochtends rond een uur of half negen is het altijd druk. Voor iedere kassa staat een lange rij met mensen die onderweg naar hun werk een koffie-to-go willen. Ze staat samen met Nadia achter de kassa.

‘Waar is Laura?’ vraagt ze wanneer het wat rustiger is.

‘Die ging een kwartier geleden al een nieuwe lading muffins halen. Ik heb geen idee,’ antwoordt Nadia.

Sophie loopt naar het magazijn, waar Laura op de stoel naast de kapstok zit. Ze heeft haar telefoon in haar hand.

‘Wat is er?’ vraagt ze.

‘O, sorry,’ zegt Laura. ‘Ik kom zo weer helpen.’

‘Nee joh, we redden het prima. Ik ben gewoon bezorgd. Is er iets?’

Laura kauwt op haar lip en staart naar haar telefoon. ‘Mijn moeder zegt dat ze mijn broer al een paar dagen niet kan bereiken. Dus nu probeer ik hem een berichtje te sturen. Maar ik geloof niet dat het aankomt.’

‘Matthijs woont nog in Australië, toch?’ Sophie kwam vroeger vaak thuis bij Laura en haar familie. Matthijs is Laura’s oudere broer. Hij is een paar jaar geleden naar Australië verhuisd en gaat over een paar maanden trouwen met zijn Australische vriendin. Laura’s ouders gaan erheen, maar Laura twijfelt nog, omdat het erg duur is.

Laura knikt. ‘Ze kan zijn vriendin ook niet bereiken. Nou ja, er zal wel niets aan de hand zijn, maar ik maak me toch een beetje zorgen.’

‘Snap ik,’ zegt Sophie. ‘Als je naar huis wilt...’

‘Nee.’ Laura schudt haar hoofd. ‘Ik ga weer aan het werk.’ Ze staat op.